

Ik ken een heel klein duiveltje
Met vriendlijk, blij gelaat.
Het kijkt je vroolijk, prettig aan.
Je denkt er aan geen kwaad.

Hij zit gezellig naast je stoel,
En babbelt honderd uit;
Hij kent de nieuwtjes uit de stad,
O, 't is zoo'n slimme guit!

En komt hij bij een andren vrind,
Ja, 't klinkt heel wonderbaar,
Dan wordt zijn hoofdje eens zoo groot,
Hij is gegroeid, zoowaar.

En straks bij nummer drie geland,
O, kijk nu toch eens aan,
Zijn buik, zijn beenen zwellen op,
Hij komt wel tien pond aan.

Maar leelijk, leelijk dat hij wordt,
Hij kent zichzelf niet meer,
Hij heeft den duivel in het hart
En steelt eens anders eer.

Zijn woorden zijn een helsch vergif,
Hij wondt, hij kwetst, hij doodt,
Hij babbelt en hij ratelt maar,
Niet een, die 't hem verbood.

Hij zaait verderf in huis, op straat,
Hij jaagt de waarheid heen,
Hij brengt slechts tweedracht, twist en ramp,
Zijn hart is koud als steen.

Zeg, zweeft daar 't leelijk duiveltje?
Toe, sluit toch gauw uw raam.
En wilt gij weten, hoe hij heet?
Een praatje is zijn naam.

W. BLOMBERG—ZEEMAN.

